

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 9

Uke 34 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

*Swami Paramananda, Omkaram, Mahananda, Andhra Pradesh, India 1985.
Det var dette bildet forfatteren brukte i sin puja i Omkaram. Foto: Devendranath.*

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
-Omkaram
-Banagram og Kathmandu
-Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

MEDITASJONENS KUNST

Om karam

Den seksten timer lange togreisen ble en stor kraftanstrengelse fordi det ikke fantes noen ledig sitteplass noe sted, og min pluselige beslutning om å reise betydde at jeg ikke kunne få laget noen reservasjon. Jeg hadde faktisk ikke engang billett for turen, og bare etter masse vanskeligheter klarte jeg å få kjøpt billetten av konduktøren på toget. Så uten noen sitteplass ble jeg stående helt til jeg til slutt ikke lenger klarte å stå oppreist. Da hadde jeg ingenting annet å gjøre enn å legge meg ned på mine knoker på det skitne gulvet i gangen rett utenfor det ubeskrivelig stinkende toalettet, med stor trafikk inn og ut hele natta. Passasjerene måtte faktisk skrive over meg for å komme inn og ut av toalettet, men det var den eneste ledige gulvplassen i hele det overfylte toget, så jeg hadde ingen annen mulighet, og jeg var altfor sliten og trøtt til å reflektere så mye over det.

Men omsider kom jeg fram til Nandyal tidlig søndag morgen og dro rett til hjemmet til Satyam, som var en velstående handelsmann, og som også var en av vennene til Devendranath, ved siden av å være en tilhenger av Paramananda, naturligvis. Jeg fikk ham straks til å sende et telegram til Laxman Rao i Rajahmundry om å sende meg hjorteskinnet og Paramanandas *dothi*, som jeg i farten hadde glemt å ta med meg da jeg reiste derfra. Men selv om jeg hørte at Laxman Rao hadde sendt dem, så jeg aldri noe mer til noen av disse tingene, og hvor på veien de ble borte, hadde jeg ingen anelse om. Jeg måtte også straks oppsøke doktor Devnath for å få behandling for en infeksjon i det høyre øyet som jeg hadde pådratt meg på togreisen. Han ga meg medisiner som kurerte infeksjonen i løpet av et par ukers tid. Hos Satyam fikk jeg anledning til å samle krefter en hel uke, for i det rommet der jeg skulle bo i Omkaram, var det ingen dør, så denne måtte lages først. Dessuten måtte det også lages et stort myggnett som jeg kunne ha over meg etter mørkets frembrudd, samt at diverse kokekar og utstyr, matvarer, osv., måtte skaffes til veie.

I slutten av uka gikk det i Nandyal rykter om at stamfolkene ved Omkaram ville komme til å ta livet av meg, og mange uttrykte stor bekymring for at jeg skulle dra dit. Men neste dag kom det beskjed fra den nærmeste landsbyen til Omkaram om at sadhuer ikke ville bli skadet. Likevel var alle folkene rundt meg svært usikre på hva som ventet meg i Omkaram. Et annet, merkelig usikkerhetsmoment var muligheten for at jeg kunne komme til å miste mitt kjønnsorgan der. Det verserte nemlig en utrolig historie om en ung mann som et par år tidligere

hadde sovet i Omkaram om natta. Da han våknet om morgenen, var kjønnsorganet hans borte, fullstendig uten sår eller blod, eller noen ytre tegn på et kirurgisk inngrep. Dette skapte stor frykt i hele området, for det var kjent at enkelte tantrikere hadde kunnskap om en hemmelig kirurgisk teknikk som gjorde dette mulig med bare fingrene, og at enkelte eldre tantrikere med et gammelt og ubrukelig lem, eller med en defekt eller lyte av noe slag, iblant kunne stjele friske og sunne kjønnsorganer fra unge menn. Det var jo en vanvittig tanke å tenke at noen i nattens mulm og mørke skulle komme til å stjele ens kjønnsorgan, men jeg ofret verken rykter, vanvittige historier, alvorlige advarsler eller intense henstillinger noen som helst oppmerksomhet – jeg skulle til Omkaram uansett!

Da jeg søndag formiddag den 17. mars endelig kunne kjøre med jeep via Mahanandi ut til Omkaram, gråt Satyams kone og flere andre ved avskjeden fra Nandyal. Men jeg bekymret meg ikke – jeg var bare overlykkelig over endelig å være på god vei til målet.

Tiden i Omkaram var fantastisk med stort sett en vidunderlig stillhet og ensomhet det meste av dagene og nettene. Ingenting var mer sjeleberoligende og harmoniserende, eller mer verdifullt og dyrebart for meg enn stillhet og ensomhet. Det var vel nesten det nærmeste jeg kunne komme noe «hellig». Og slik hadde det vært gjennom hele livet mitt så lenge jeg kunne huske. Men det betydde ikke et slags isolert vakuum – det betydde simpelthen bare å være ute i naturen hvor alt går sin naturlige gang, uten mekanisk og unaturlig støy eller rop, prat og forstyrrelser. Alene ute i naturen var tingen, så oppholdet i Omkaram var en etterlengtet og stor velsignelse for meg.

Det oppsto flere problemer, men ikke noen som ikke kunne løses. Det største problemet var at det ble stekende hett som i en bakerovn inne i det vinduløse rommet om natta etter at jeg hadde lukket døra, særlig fordi både tak og vegger var av massiv stein som magasinerte varme gjennom hele den glohete dagen, og fordi det ikke fantes noen lufteventiler. Det følte som om hjernen kokte inne i skallen, og det ble umulig både å meditere og å hvile, så til slutt måtte jeg lage meg et solid gitter av bambus som jeg hugget i jungelen og bandt sammen med tau. Den store, tunge tredøra ble derfor byttet ut med bambusgitteret, som jeg bandt fast i dørhengslene. Det fungerte bra, og luftingen om natta ble grei nok. Likevel følte det altfor varmt til å kunne meditere godt, så jeg

praktiserte heller *bhakti-yoga sadhana* med full styrke, ved siden av tre forskjellige *asanas* som Paramananda hadde foreskrevet spesielt for meg.

Rommet hadde en fantastisk resonans, så jeg sang av full hals hymner til Shiva og gjorde *puja* ved et flott bilde av Paramananda som jeg hadde fått av Satyam da jeg bodde hos ham i Nandyal. Fotografiet viste Paramananda i meditasjon under et tre nettopp i Omkaram den gangen han besøkte stedet mens jeg var i Madras. Så om jeg ikke kunne meditere selv, kunne jeg i hvert fall hengi meg til tilbedelsen av min gurus meditasjon!

Flere ganger fikk jeg uventede besøk. Den første dagen var det ganske mange nysgjerrige folk fra landsbyene omkring som hadde tatt turen helt ut til tempelet for å se hva slags skapning det var som skulle bo der helt alene. Dette kunne skje fordi ryktet om mitt besøk hadde nådd dem lang tid i forveien. I India var jungeltelegrafene fremdeles meget effektiv på det tidspunktet, lenge før mobiltelefonens fremtreden. På et tidspunkt kom det så mange mennesker som bare var nysgjerrige, at jeg måtte gjøre meg sint for å prøve å få dem til å forstå at jeg ikke ville forstyrres. Igjen var det kvinnene som kom meg til unnsetning. Tre mødre forsto heldigvis situasjonen og ordnet opp, og etter det var ikke dette lenger noe problem.

Men jeg fikk også flere hyggelige, interessante og rørende besøk, som da en lutfattig stakkar av en mann kom med en møkkete *gamcha* full av kokt ris som var helt rød av chili, og ofret til meg med stor ærbødighet. Det var sikkert all maten han hadde den dagen, og jeg følte meg ille berørt siden jeg hadde mat nok selv. Dessuten ville risen være så sterk at det ville være umulig for meg å spise den. Så hva skulle jeg gjøre? Ikke ville jeg såre den stakkars mannen heller ved ikke å akseptere hans hjertelige gave. Jeg tok derfor imot tøybylten med ris, åpnet den og tok ett enkelt riskorn ut fra toppen og ga resten tilbake til ham. Det aksepterte han som *prasad*, så den litt kinkige situasjonen løste seg på en utmerket måte. Mannen satte seg straks ned i mitt nærvær og spiste opp all maten, ned til den siste smule.

Ved to forskjellige anledninger kom det menn til meg som absolutt ville ha meg til å fungere som tempelprest for dem. De ville ha meg til å ofre kokosnøtter for dem til Shiva. Ingen av disse to mennene snakket engelsk, men ved fakter og universelt kroppsspråk forsto jeg hva de mente, særlig etter at de hadde leid meg bort til det aller helligste hvor *shivalingamen* sto og gitt meg kokosnøtta i handa. Heldigvis hadde jeg en gang tidligere et eller annet sted overværet nettopp dette – jeg tror det var i Dakshineswar utenfor Kalkutta – så jeg hadde en anelse om hvordan det skulle gjøres. Og det gikk greit – jeg fikk knekket kokosnøtta og helt kokosvannet over

shivalingamen, og de tilbedende mennene var fornøyde. Etterpå ville de ha *satsanga* med meg, og da forsøkte jeg så godt jeg kunne med fakter å få dem til å forstå at det verken var nødvendig med en mellommann eller prest, eller ytre ritualer for å gjøre den samme tilbedelsen – de kunne gjøre det alene og gjennom den indre måten.

Morsmålet i denne delen av India er telugu som jeg overhodet ikke kunne forstå, og som i likhet med de andre syd-indiske språkene er totalt forskjellig fra de nord-indiske språkene – de tilhører to helt forskjellige språkgrupper. Samtaler var derfor stort sett utelukket, men det hendte også at det kom besøkende som hadde litt mer utdannelse enn gjennomsnittet og derfor snakket engelsk, som tross alt, sammen med hindi, er nasjonalspråk i India. Tidlig en morgen kom det for eksempel en sympatisk, omvandrende, eldre, hvithåret sadhu som tilbrakte hele dagen sammen med meg. Han hadde tidligere vært familiemannen og forretningsmannen K. Ramakrishnan fra Kerala, som på sine eldre dager hadde tatt *sannyasa* og lagt ut på en pilegrimsferd til fots til templer og hellige steder over hele India, slik tradisjonen gjerne er i dette utrolig varierte landet. Som sannyasin hadde han nå stort sett bare det han sto og gikk i, så jeg lagde mat til ham og vartet ham opp med det jeg hadde å tilby av min lille «overflod».

En annen gang kom det en engelsktalende hindu fra den nærmeste nabolandsbyen og inviterte meg hjem til seg på middag. Jeg var i utgangspunktet ikke interessert, men han henvendte seg til meg på en så inderlig og oppriktig måte at jeg ikke hadde hjerte til å avvise ham. Dagen etter kom han og hentet meg med oksekjerre for å gjøre ekstra stas på meg. Jeg satte meg høflig opp på kjerra, og min vert gikk stolt ved siden av. Det gikk akkurat like fort å gå til fots, og det hadde vært langt mer behagelig, for uten et stort nyrebelte eller en tykk skumgummi som underlag, fremsto turen som rene torturen for de indre organene. Men jeg ville ikke skuffe eller såre min vert, så jeg tvang meg selv til å bli sittende hele den humpete veien på den fjærløse kjerra. Da vi kom fram til hans enkle, men svært gjestfrie hjem, hadde hans kone slaktet en kylling for den store anledningen og serverte den fullstendig gjennomstekt i rød chili – ekstra krydret, antar jeg, til min ære. Jeg var strengt vegetar på den tiden, men hadde som prinsipp at jeg alltid spiste det jeg ble servert når jeg fikk mat borte, for ikke å såre eller lage vanskeligheter for vertene. Så kylling var for så vidt greit nok, men problemet var at den var så drepende sterkt krydret at jeg fant den fullstendig uspiselig, og bare med den aller største vanskelighet og med masse hosting og svetting, klarte jeg å presse ned den porsjonen jeg hadde fått på tallerkenen. Samtidig måtte jeg gjøre mitt beste for ikke å vise for mye av problemene mine til mine lykkelige verter. Det ble en prøvelse i selvbeherskelse, og det er sikkert overflødig å fortelle at jeg ikke lot meg friste til

påfyll på tallerkenen. Etterpå takket jeg høflig for maten og ble fulgt tilbake til Omkaram av min vert, heldigvis uten oksekjerra denne gangen.

En annen mann som kunne litt engelsk, og som kom innom en dag, var svært overrasket over å høre at jeg kom fra Norge, uten at han syntes å ha noen særlig anelse om hvor i verden Norge lå. Han var sikker på at jeg var en yogi som hadde kommet fra Himalaya. At jeg hadde lys hud, blondt hår og blå øyne, gjorde ingenting, for i Himalaya kunne en yogi se ut som nesten hva som helst. Og det var jo for så vidt sant nok, etter hva jeg selv hadde hørt om dette. Jeg gikk for øvrig fra dag én rundt i bare et lite lendeklede og et tørkle på hodet, og jeg lærte fra denne mannen at jo mindre klær en sadhu hadde på seg, desto større var han som en åndelig person. Så det så! Det lange håret mitt hadde jeg kortklippet mens jeg lå med malaria i Rajahmundry, men skjegget var fremdeles intakt og temmelig langt, så jeg antar at det bidro litt til imagen.

Det hendte også at det kom lutfattige stammefolk som jeg ga mat til. En syltynn mann, som virkelig så elendig ut, og som kom til meg og gråt, ga jeg masse ris og linser til. Han strålte som en sol da han gikk, og jeg så ham aldri igjen. Særlig var det populært blant flere å få «karpusso», som syntes å være det lokale navnet for vannmelon. Selv spiste jeg bare ris og linser som jeg kokte sammen til *kitchuri* til middag, og til kvelds bakte jeg *rutti*. Etter den første uka følte jeg meg temmelig slapp på denne magre og vitaminfattige dietten, men etter at jeg fikk forsyninger med vannmeloner tilkjørt fra både Venkata Reddy og fra Satyam, og jeg både fant i nærområdet og fikk mangoer fra besøkende, ble matproblemet også løst. «Komfyren» min besto bare av tre steiner plassert i et triangel i passende avstand fra hverandre slik at det ble plass til kjelen oppå og rom nok under til å legge ved for bål. Det fungerte bra. Godt drikkevann var det rikelig av i en brønn med håndpumpe et stykke utenfor rommet mitt. Under denne håndpumpa badet jeg også både morgen og kveld.

Ellers kom det ofte stammekvinner beskjedent innom og ga meg grønne mangoer med stor ærbødighet. Det var i begynnelsen av mangosesongen, og rundt tempelet var det kjempestore mangotrær som jeg også selv ofte plukket nedfall fra. Syd-indere spiser disse sure, grønne mangoene som chutney sammen med ris, men jeg la dem alltid i sola inne i rommet mitt til modning, og etter et par-tre dager var de modne og søte.

De mest spennende møtene jeg hadde med andre mennesker, var de få gangene jeg så medlemmer av de stammefolkene som holdt til dypt inne i jungelen. De så akkurat ut som de tidligere australske aboriginerne, eller som Amazonas-indianere eller andre tropiske naturfolk,

som hadde lite eller ingen kontakt med den såkalte sivilisasjonen. De var et fantastisk skue der de kom nesten helt nakne med bare beskjedne små klesplagg, men i stedet hadde dekorert seg med masse hvit maling, smykker, ornamenter og fuglefjær, og alltid bevæpnet med flere typer våpen som pil og bue, store kniver og spyd. For meg var det som et eventyr å se disse naturmenneskene i sitt eget miljø – virkelig suggererende. Bare tanken på at disse menneskene hadde levd akkurat slik uforstyrret dypt inne i jungelen i utallige generasjoner i ti-tusenvis eller kanskje hundretusener av år siden tidenes morgen, ga meg en ubeskrivelig dyp følelse av opprinnelse og tidløshet. Å se dem var som å oppleve at tiden sto, og alltid hadde stått, helt stille! Det hendte de kom en eller to sammen ut av jungelen og inn på tempelområdet et stykke utenfor rommet mitt. Ved disse anledningene sto vi begge bare helt stille en stund og betraktet hverandre før de forsvant like plutselig som de var kommet. Disse stundene føltes nærmest som evige øyeblikk – som om akkurat denne situasjonen hadde skjedd meg utallige ganger før i tidligere liv. I hvert liv hadde jeg forskjellige roller i de varierende menneskesamfunnene, mens disse var alltid de samme – som del av den uberørte og opprinnelige natur som de i sannhet tilhørte.

Andre representanter fra denne naturen, som ofte kom til tempelområdet om dagen, var de vakre, hvitflekete chital-hjortene, og ellers et variert utvalg av fugler, insekter og andre dyr. En fast gruppe av makaker (bonnet macaque – *Macaca radiata*) på ti-tolv individer hadde tilhold ved tempelet og lekte ofte rett utenfor rommet mitt. Siden de ikke var særlig vant med mennesker var de på ingen måte uskikkelige, men holdt seg for seg selv uten rampestreker i forhold til meg. De nattlige besøkene av leoparder og leppebjørner fikk jeg dessverre ikke sett siden Paramananda hadde sagt til meg at jeg ikke måtte bevege meg utenfor rommet mitt om natta. Men jeg må tilstå at den siste natta jeg var der og det var fullmåne, drev nyssgjerrigheten meg opp på taket en liten stund for å se etter disse dyrene. Etter en tjue minutters tid klatret jeg ned til rommet mitt uten å ha sett noen dyr, men jeg hadde til gjengjeld fått se hele tempelkomplekset og deler av jungelområdet badet i vakkert, sølvaktig, dust månelys.

Banagram og Kathmandu

Dagen etter forlot jeg Omkaram og gikk alene til fots til Mahanandi. Da hadde jeg vært i tempelet i tre uker. Mange mennesker fra nabolandsbyene hadde møtt fram for å ta farvel med meg da jeg la ut på den lange turen. Hvordan de visste at jeg skulle dra akkurat da var et lite

mysterium, for jeg hadde ikke fortalt det til noen og i Venkata Reddys hus var de helt uforberedte på at jeg plutselig dukket opp. Fra Mahanandi kjørte jeg med jeep til Nandyal hvor jeg overnattet i Devendranaths hus, og dagen etter tok jeg tog til Rajahmundry. Etter en hvilenatt i Laxman Raos hus fortsatte jeg togturen videre til Kalkutta hvor jeg ble møtt av Sobbo og Purnananda. Og etter en natt hos Sobbo, som i mellomtiden hadde flyttet fra Singur til Seoraphulli, kom jeg endelig tilbake til Banagram torsdag den 11. april.

Paramananda satt på sin veranda da jeg kom og vinket meg smilende til seg allerede mens jeg var på god avstand. «Å, Bjørn, kom og sitt ved siden av meg, jeg føler slik *ananda* når jeg ser deg!» Han viste med all tydelighet at han var storlig fornøyd med min *sadhana*. Den gangen tenkte jeg at det kanskje var mitt bytte fra min vanlige *jñanayoga*-praksis til *bhaktiyoga*-praksis som han likte, gitt den situasjonen som oppsto i Omkaram, men senere tenkte jeg at det sikkert var mer den medmenneskelige siden som kom fram i forhold til de menneskene jeg møtte der, fordi Paramananda ga alltid mer verdi til det aspektet ved tilværelsen i forhold til vår *sadhana*. Selv følte jeg meg «lettere» og «lysere» både i kropp og i sinn enn noen gang tidligere, og jeg følte at mange tidligere hemninger var blitt borte. Da vi litt senere ble for oss selv, sa han bare halvt spørrende: «Åh, du fikk malaria?» «Ja», svarte jeg kort, smilende og lavmælt, og det var alt som ble sagt mellom oss om den saken, og den ble heller aldri nevnt igjen.

Paramananda leverte et dikt han hadde skrevet på bengali til Sobbo for at han med min assistanse kunne oversette det til engelsk. Vi oversatte det og gjennomgikk det ord for ord med Paramananda etterpå. Da vi var ferdige og han hadde godkjent det endelige resultatet, ga han det spesielt til meg og sa at det skulle være min meditasjon. Det var det fantastiske diktet «I» («Jeg»), som skulle komme til å bli en viktig del av meg de neste årene. Jeg hadde også en enormt inspirerende samtale med Paramananda i hytta hans en natt om min *sadhana* i Norge, men også om hans mulige komme til Alvdal samme året hvis det finansielle kunne bli ordnet. Dette var svært overraskende og gledelige nyheter – jeg hadde ikke regnet med at Paramananda ville kunne komme til Norge på et så tidlig tidspunkt.

Grunnen til at jeg var nødt til å forlate Omkaram og komme tilbake til Banagram på det tidspunktet, var at visumet mitt snart ville gå ut, og jeg ville forsøke å få et nytt ved å reise ut av India til Nepal for noen dager, for så å søke derfra. Paramananda skulle også snart til Himalaya, men han skulle til en ny ashram han hadde fått etablert i Baniketh i Himachal Pradesh. Før jeg reiste fra Banagram, delte han ut tusen indiske rupier i reisepenger til meg fra sin egen hånd, siden de få lommepengene jeg

hadde hatt med meg fra Norge var blitt oppbrukt. Det føltes litt flaut å få så mange penger fra ham, men han sa at alt hans også var mitt. Dessuten sendte han med meg et introduksjonsbrev som jeg skulle levere til en venn av ham i Kathmandu, som jeg forhåpentligvis kunne få bo hos i den tiden jeg trengte å være der. Han leste brevet høyt for meg på engelsk, og da han i brevet beskrev meg som en sannhetssøker av «ekstrem renhet», ble jeg både overrasket og flau. Jeg var aldri vant til å ha høye tanker om meg selv, og særlig ikke tanker om renhet. Men jeg registrerte det han sa og tenkte ikke noe mer på det. Da vi tok farvel den 15. april, smilte han varmt til meg på sin sedvanlige og uforlignelige måte, full av velsignelse og kjærlighet, og sa: «Bjørn, du er sannnyasin – du har alltid min velsignelse.»

Jeg bodde et par dager hos Sobbo for at han skulle hjelpe meg i Kalkutta med å få visa til Nepal, hvor han selv hadde tilbrakt et helt år som skolelærer før han giftet seg. Etter en grei reise med tog og buss ankom jeg Kathmandu på ettermiddagen den 19. april. På bussturen oppover i fjellene, fra slettelandet ved Birganj ved den indiske grensa og opp til Kathmandudalen, hadde busen stoppet ved et par forskjellige steder hvor det hadde vært bussulykker natta før. På begge stedene kikket vi ned i en stupbratt avgrunn mange hundre meter under oss, hvor vi skimtet en knust buss hvor ingen passasjer hadde hatt en sjanse til å overleve. Jeg hørte fra en medpassasjer at de bussjåførene som kjørte om natta, pleide å ruse seg på hasj for å holde seg våkne, samt at de pleide å koble ut motoren så mye som mulig nedover bakkene

Forfatterens visumbilde til Nepal, Kalkutta 16.04.1985. Malariaen har satt sitt fysiske preg.

for å spare på drivstoffet. Det ble derfor ekstra stor belastning på bussens bremses med stor fare for at de ville slutte å virke. I tillegg kom det at de kjørte som svin med altfor høy fart og utallige, vanvittige forbikjøringer, osv. Sammen med det faktum at to busser var forulykket bare natta før, og et ukjent antall passasjerer drept og lemlestet til det ugjenkjennelige, var dette virkelig skrekkinngytende informasjon, og jeg bestemte meg der og da for å ta fly tilbake igjen. I oppoverbakke gikk imidlertid alt helt greit, og vel framme i Kathmandu fant jeg snart Paramanandas venn Rattan Lal Kaul og hans to yngre brødre, som inviterte meg hjem til å bo hos dem.

Jeg ble i Kathmandu og Nepal i bare en uke, for det viste seg at jeg ikke kunne få et nytt tre måneders visum til India uten at det hadde gått minst seks måneder først. Reglene hadde tydeligvis blitt forandret siden mitt første besøk i India, da jeg traff flere som hadde levd i India i årevis bare ved å reise til Kathmandu for noen dager for å fikse et nytt visum. Jeg fikk derfor bare innvilget et transittvisum på femten dager slik at jeg kunne få ordnet med billetten til Norge (jeg reiste alltid med åpen retur på den tiden). Siden jeg ikke ønsket å bruke mer enn høyst nødvendig av reisepengene jeg hadde fått fra Paramananda, ombestemte jeg meg med hensyn til å ta fly tilbake til Kalkutta. Det ble til at jeg tok buss tilbake også, men jeg hadde i hvert fall bestemt meg for at det ikke skulle bli noen nattbuss. Dagsturen ble tøff nok, og jeg måtte virkelig anstrenge meg for å slappe av og ikke være nervøs. Men alle kom fram til Birganj like hele, og jeg kunne fortsette derfra med tog til Kalkutta, og så videre igjen til Sobbo i Seoraphulli. Dagen etter dro vi sammen til Singur hvor Sobbo viste meg den nye tomte til et nytt senter som snart skulle bygges for Paramananda Mission, som senere skulle bli kjent som «Tattwamasi Ashram». Et lite jordhus var allerede satt opp på området, og vi overnattet der før vi reiste til Banagram neste dag.

Siden Paramananda hadde reist til Himalaya og ikke var i ashramen, ble jeg der bare noen få dager før jeg igjen dro tilbake til Sobbo og hans kone Ranu, med deres lille datter Sanghamithra, som bare ble kalt «Lymme». Sobbo og Ranu var fantastisk vennlige og gjestfrie begge to, og det var alltid veldig behagelig å bo hjemme hos dem, samt at de begge var åndelige slik at vi hadde mange interessante diskusjoner sammen. De levde et veldig enkelt liv, og andre brødre og søstre fra ashramen som var på farten, pleide ofte å komme innom på veien. Sobbo var bare av og til, tilsynelatende ganske tilfeldig, på jobben sin og var temmelig avslappet i forhold til sin statlige jobb – han hadde så definitivt en dikters uforutsigbare natur. Dattera, som da bare var et par år gammel, hadde fått fransk navn fordi Sobbo anså seg nesten mest som fransk. Allerede i sin ungdom hadde han fått det for seg veldig sterkt at han hadde vært den kjente franske dikteren Arthur Rimbaud (1854-1891) i et tidligere liv,

og han hadde en periode oppført seg som helt ustyrlig og gal på grunn av dette. Da han traff Paramananda i Banagram, hadde han fortalt om sine sterke følelser, og Paramananda hadde bekreftet at han faktisk hadde vært den store franske dikteren. Følgelig hadde Sobbo lært seg flytende fransk, og skrev mange dikt med en flott stil. Flere år senere besøkte han faktisk også Frankrike. Med Paramanandas hjelp ble han snart helt normal og fin, og en god venn av meg.

Jeg forlot India med fly den 9. mai. Trishan og en ny venn, Tarun, som jeg var blitt kjent med i det nye, kommende senteret i Singur, fulgte meg på flyplassen etter at vi først hadde vært på en snarvisitt hos Tripti Mas foreldre like ved flyplassen i Dum-Dum. Inne på selve flyplassen fikk jeg alvorlige problemer like etter at jeg hadde tatt farvel med Trishan og Tarun. Uten at jeg visste noen ting om det på forhånd, hadde det akkurat da visstnok vært et stort undergrunns møte i Kalkutta hos den forbudte bevegelsen Ananda Marga, som bl.a. av myndighetene var anklaget for mord og terrorvirksomhet.

Ananda Marga ble internasjonalt kjent i mediene midt på 1970-tallet da medlemmer fra deres organisasjon begikk et par flykapringer for å få løslatt sin leder Ananda Murti, blant tilhengere bare kalt «Baba», som da satt i fengsel. Da jeg hadde reist til India for første gang i 1977, hadde jeg av alle personer truffet en gammel skolekamerat fra Jeløya på grensestasjonen mellom India og Pakistan. Han var da på vei til Norge med egen bil etter å ha vært og besøkt Baba i fengselet i Delhi, og snakket entusiastisk om Babas store personlighet, samtidig som han varmt anbefalte meg også å foreta et slikt fengselsbesøk. Jeg ble overrasket over alt dette, og hadde ikke hatt noen anelse om at denne tidligere klassekameraten hadde blitt en «Margi». Men, 'Gud-skje-lov', jeg følte absolutt ingen dragning til denne organisasjonen verken da, før eller på noe tidspunkt senere. Likevel, der på flyplassen i Kalkutta ble jeg stoppet og tatt til side i sikkerhetskontrollen, mistenkt som utlending for å tilhøre denne organisasjonen. Foran meg i køen ved sikkerhetskontrollen sto det en danske som også ble tatt til side sammen med meg. Han var åpenbart allerede registrert som Margi i deres registre, og han nektet heller ikke for å ha vært på det omtalte møtet, så han ble utvist der og da uten mulighet til noen gang å komme tilbake til India igjen.

Men meg visste de ingen ting om, så det fulgte et svært ubehagelig forhør ledet av to sivilkledd politimenn. Den ene spurte med så bollywoodsk dramatisk stemme og kroppsspråk at det nesten var komisk: «Har du sett Baba i det siste?» «Hvilken Baba?», spurte jeg tilbake. «Å, du vet hvem jeg mener», fortsatte han. «Det er så mange babaer i India», svarte jeg, «men hvis det er denne Ananda Murti du mener, har jeg aldri sett ham.» «Å, så du vet om Baba likevel?», triumferte politiman-

nen og begynte for alvor å tro at han snart ville avsløre meg som en Margi. «Selvfølgelig har jeg hørt om Ananda Murti», svarte jeg rolig tilbake, «de fleste har da hørt om ham.» Jeg forholdt meg hele tiden rolig og behersket, og lot meg ikke friste til å bli provosert av politimennenes grove beskyldninger eller kvalmende oppførsel. Siden jeg naturligvis ikke hadde noe å skjule, besvarte jeg alle spørsmål åpent og sannferdig. Men selv om jeg følte meg usikker på disse politimennene i situasjonen, og deres lange uthaling av tiden like før flyet skulle ta av, var jeg ikke på noe tidspunkt nervøs. Og siden de som politimenn også hele tiden leste mitt kroppsspråk, ble de derfor mer og mer frustrerte, og den ene forsvant av gårde med passet mitt både to og tre ganger for å sjekke det i forhold til diverse registre, mens den andre fortsatte å plage meg med tåpelige spørsmål.

Jeg framholdt hele tiden at min guru var Swami Paramananda, og at jeg hadde vært i Paramananda Mission i Burdwan distrikt. Men dette var før Paramananda Mission var kjent i Kalkutta, så da den ene politimannen kom tilbake for tredje gang og denne gangen med passet mitt i handa, la jeg til da de en siste gang spurte meg om min tilhørighet, at det var i tradisjonen etter Ramakrishna, Sarada Ma og Vivekananda. Da forandret plutselig situasjonen seg totalt, og begge hilste meg på indisk vis, samtidig som de bukket og skrapte, og unnskyldte dypt det inntrufne. De ba til og med om tilgivelse da de gav meg passet mitt tilbake, og så forsvant de ut av mitt synsfelt med en viss hastighet. Jeg kunne ikke annet enn å humre litt for meg selv – noe slikt var bare mulig i India og sikkert ikke noe annet sted i hele verden!

Malaria i Norge

Vel tilbake i Norge kom malariasymptomene etter hvert tilbake igjen, og første gangen det skjedde, var da jeg satt på toget mellom Oslo og Alvdal. Men i Norge artet de seg forskjellig fra hva de hadde gjort i India. De kraftige frysningene kom som før, men den ekstremt høye, påfølgende feberen holdt seg på et mer akseptabelt, lavere nivå enn hva den hadde gjort tidligere, og varte heller ikke så lenge. Dessuten kom angrepene her bare annenhver dag, og ikke hver dag som i India. Ute av stand til å klare meg alene på Shantibu med en slik alvorlig sykdom, tok jeg derfor toget til mine foreldre i Moss en av de dagene jeg var symptomfri. Der oppsøkte jeg en homøopat som ga meg meget gode medisiner som faktisk hjalp meg svært fort, og såpass grundig at jeg senere aldri igjen ble plaget med malariaanfall. Det eneste jeg kjente til malariaen i ettertid, var en spesiell kulde i kroppen en eneste dag i februar hvert år i ca. femten år etterpå – sannsynligvis samme dagen ma-

lariaangrepet først startet i India i februar 1985. Malariaen har selvfølgelig ikke forlatt kroppen min, men har ligget innkapslet og passiv der siden da.

Men siden jeg nå var frisk, kunne jeg bli med Jørn på en tolv dagers bil- og telttur sist i juni og de første dagene i juli. Vi reiste fra Oslo til Stockholm, og derfra med båt til Åbo og Helsingfors, og så videre gjennom hele Finland til Finnmark i Nord-Norge, hvor vi deltok i et utendørs bryllup til en av Jørns barndomskamerater. Etterpå reiste vi ned igjen gjennom hele Nord- og Midt-Sverige til Røros og Alvdal i Norge. Få dager etter tilbakekomsten til Shantibu mottok jeg et inspirerende brev fra Paramananda den 9. juli hvor han blant annet spurte om hvordan det gikk med min *sadhana* og ga følgende råd:

Sinnet har utallige *britti* (modifikasjoner eller stoff) slik at sinnet synes å være mange. I virkeligheten er det i seg selv bare ett. Når alle britti avtar til én, kalles det «supersinn». Men det er fremdeles sinn. Når *britti* er null, forsvinner sinnet. Da kan «Jeg er Det» føles. Så vårt fokus skulle kun være *Atma-tattwa*. Det vil lede oss til Selv-Realisasjon.

Han avsluttet sitt kjærlige brev med å skrive at hans vel-signelser alltid følger meg på min vei mot realisasjon. Jeg skrev tilbake til ham at å se inn i hans strålende ansikt som smiler med øyne overfylt av guddommelig vel-signelse – det er som å se mitt eget Selv.

Hele resten av sommeren og høsten ble det gjort forberedelser på Shantibu til Paramanandas komme. Det ble reparert, utbedret, malt og pusset opp så langt den svært begrensede økonomien rakk, og flere av mine gamle venner stilte opp med dugnadsarbeid. Vi klarte imidlertid å samle inn de nødvendige pengene til Paramanandas opphold i Norge for ett år, og fikk garantier fra venner i Amerika om penger til flybillett når den tiden kom. Dette informerte jeg Paramananda om i et brev allerede i august. Det viste seg imidlertid etter hvert at en slik utenlandsreise for ham trengte lang forberedelse på mange områder, og det skulle gå hele fire år til før vi kunne reise sammen fra India til Norge.

Rettsaken mot Staten ved Justisdepartementet, som jeg hadde levert inn alle dokumentene til ved Oslo Byrett like før avreisen til India i oktober 1984, hadde jeg i løpet av oppholdet i India vunnet. Det vil si at etter at Regjeringsadvokaten på vegne av Staten tok over saken etter Justisdepartementet, fant han at det var begått klare feil i saksbehandlingen, noe som var helt i tråd med påstanden i mitt prosesskrift, slik at han derfor ba om et forlik. Det gikk jeg med på, på den betingelsen at Staten dekket alle utgiftene ved rettsaken. Og siden det var det minste problemet for dem, kunne derfor hele saken avsluttes i minnelighet.

Min gode venn Tarun, slik han så ut i 1980-årene.

Etter at vi først ble kjent i 1985, var Tarun alltid på pletten så snart han hørte at jeg var kommet til India. Han fulgte meg nesten som en skygge og ville alltid hjelpe meg med alle ting, samtidig som han var fåmælt, beskjeden og holdt seg selv alltid i bakgrunnen. Alltid trofast og alltid til å stole på.

Tarun tok sannyas fra Paramananda som 2. generasjon sannyasins i 1990-årene.

Allerede helt fra begynnelsen hørte jeg han noen ganger klage over hodevondt, men ikke før helt på slutten av sitt liv ble han diagnostisert med hjer-netumor. Han døde altfor ung av dette i 1998, i Paramanandas ashram for ayurvedisk medisin i Bankura, hvor han fikk behandling.

ORDLISTE (forenklet)

ananda – velsignelse, lyksalighet (guddommelig).

asana – fysiske kroppsstillinger i klassisk yoga.

atma-tattwa – Selvets prinsipp, eller sanne natur.

bhakti-yoga – kjærlighetens og tilbedelsens yoga.

britti / vritti – hindring eller modifikasjon eller tilbøyelighet i sinnet, forårsaket ved verdslig tilknytning (*britti* = bengalsk uttale).

dhoti – klesplagg for menn (tilsvarende *sari* for kvinner).

gamcha – bengalsk, tynt bomullshåndkle (ikke froté, men mer som et kjempestort lommetørkle) med stort anvendelsesområde.

jñana-yoga – visdommens yoga; en av de viktigste yoga-formene hvor intellektets skjelneevne tradisjonelt er hovedfaktoren i øvelsen; vitenskapen som demonstrerer at ved selvkunnskap, selvkontroll og selvanerkjennelse, kan mennesket nå livets høyeste mål, og som lærer et system av selvutvikling gjennom utvidelse av forståelsen, med et siktepunkt mot å overskride begrensningene til natur og sinn.

kitchuri – populær matrett hvor ris og linser er kokt sammen til en grøt, og ofte blandet med grønnsaker og krydder.

prasad – hellig mat som spises etter at den først er blitt ofret til Gud, en guddom eller til guru.

puja – tilbedelse ved rituale, og med ytre objekter, så som blomster, røkelse, mat og andre effekter.

ruti – bengalsk «hvetelompe», som i Nord-India kalles «*chapati*», men *rutien* er litt tynnere.

sadhana – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede be-strebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål. Se *sadhu*.

sadhu – person som utfører *sadhana* (også kalt *sadhak* for mann, og *sadhiki* for kvinne); aktet og avholdt, omvandrende hellig mann eller kvinne i India. Se *sadhana*.

sannyasa – en fri og løselig organisert eldgammel orden av åndelige verdenslærere, som sprer kultur og åndelig vitenskap til alle deler av ver-den; det siste av fire stadier i en hindus liv, hvor man hengir seg fullt og helt til sannhetssøken; et tre dager langt, siste rituale som frir individet for alle sosiale bånd og samfunnsforpliktelser, og gjør det til en sannyasin eller sannyasini. Se *sannyasin*.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (*gerrhua*), gjerne med *swami* tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsakert personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling. Se *sannyasa*.

satsanga – 'samling om sannhet'; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.

shivalingam – en fallos i form av en (som regel) sort, sylindrisk stein som står oppreist og er avrundet på toppen, og som symboliserer Shiva og er gjenstand for tilbedelse. Se *lingam*.

Tattvamasi – «Du er Det»; en av de mest berømte formlene fra Upanishadene og Vedantafilosofien, og et mye brukt mantra.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.